

KRTKO a snehuliak

Zvieratkám sa zima väčšinou nepáči, a tak ju radšej prespia. Len kde-tu zo snehu vykuknú zajačie ušká alebo veveričkin chvostík a potom hybaj, rýchlo naspäť do brlôžka...

Aj krtko sa chystal na zimný spánok.

V podzemnej izbičke mal pripravené zásoby, aby nemusel ani len noštek vystrčiť.

No ešte sa chcel aspoň raz pozrieť von, ako tá zima vôbec vyzerá.

„Fí! To je krása!“ prekvapene si vzdychol.

Hned' si povedal, že taký bielulinký sneh je ako stvorený na váľanie dubov, spúšťanie po bruchu a gul'ovačku.

No ale s kým? Keď všetci kamaráti spia.

A aby krtkovi nebolo tak smutno, postavil si aspoň
snehuliaka.
Celkom sa mu podaril!
Najprv nevyzeral veľmi živý, ale to sa časom napraví...

„Nemôžeš tu len tak stáť, snehuliak,“
dohováral mu krtko.

„Keď sa chceš s niekým kamarátiť, musíš sa s ním hrať.“
Ale snehuliak nič.